

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2020. gada 24. novembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās – Eiropas apcietināšanas orderis – Pamatlēmums 2002/584/TI – 6. panta 2. punkts – Jēdziens “izpildes tiesu iestāde” – 27. panta 2. punkts – Specialitātes princips – 27. panta 3. punkta g) apakšpunkts un 4. punkts – Atkāpe – Kriminālvajāšana par “citu nodarījumu”, nevis to, kas ir bijis nodošanas pamatā – Izpildes tiesu iestādes piekrišana – Izpildes dalībvalsts prokuratūras piekrišana

Lietā C-510/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *hof van beroep te Brussel* (Briseles apelācijas tiesa, Beļģija) iesniedza ar 2019. gada 26. jūnija lēmumu, kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 4. jūlijā, kriminālprocesā pret

AZ,

piedaloties –

Openbaar Ministerie,

YU,

ZV,

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], palātu priekšsēdētāji Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], M. Vilars [*M. Vilaras*], J. Regans [*E. Regan*] un N. Pisarra [*N. Piçarra*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], K. Toadere [*C. Toader*] M. Safjans [*M. Safjan*], D. Švābi [*D. Šváby*], S. Rodins [*S. Rodin*], F. Biltšens [*F. Biltgen*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente), K. Likurgs [*C. Lycourgos*] un P. Dž. Švīrebs [*P. G. Xuereb*],

ģenerālvokāts: M. Kampos Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- AZ vārdā – *F. Thiebaut* un *M. Souidi, advocaten,*
- *Openbaar Ministerie* vārdā – *J. Van Gaever,*

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller, M. Hellmann* un *E. Lanckenau*, kā arī *A. Berg*, pārstāvji,
- Spānijas valdības vārdā – *L. Aguilera Ruiz*, pārstāvis,
- Ungārijas valdības vārdā – *M. Z. Fehér* un *G. Koós*, kā arī *M. M. Tátrai*, pārstāvji,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman* un *J. Langer*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *S. Grünheid* un *R. Troosters*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2020. gada 25. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV 2002, L 190, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI (OV 2009, L 81, 24. lpp.) (turpmāk tekstā – “Pamatlēmums 2002/584”), 6. panta 2. punktu, kā arī 14., 19. un 27. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar kriminālprocesu, kas Beļģijā uzsākts pret Beļģijas pilsoni AZ, kurš apsūdzēts dokumentu viltošanā, viltotu dokumentu izmantošanā un krāpšanā un kuru Nīderlandes iestādes ir nodevušas, izpildot Eiropas apcietināšanas orderus.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Pamatlēmuma 2002/584 5., 7. un 8. apsvērumi ir formulēti šādi:
 - “(5) Eiropas Savienībai nospraustais mērķis kļūt par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu liek atcelt izdošanu starp dalībvalstīm un to aizstāt ar nodošanas sistēmu starp tiesu iestādēm. Ieviešot jaunu, vienkāršotu sistēmu, saskaņā ar kuru notiesātas vai aizdomās turētas personas nodod sodu izpildei vai kriminālvajāšanai, būs iespējams izvairīties no sarežģītības un iespējamās kavēšanās, kas piemīt pastāvošajām izdošanas procedūrām. Tradicionālās sadarbības attiecības, kas līdz šim pārsvarā pastāvēja starp dalībvalstīm, ir jāaizvieto ar sistēmu, kura brīvības, drošības un tiesiskuma telpā paredz brīvu tiesu nolēmumu apriti krimināllietās un kas attiecas gan uz procesuālajiem, gan uz galīgajiem nolēmumiem.
- [..]
- (7) Tā kā, darbojoties vienpusēji, dalībvalstis nespēj pilnībā sasniegt mērķi aizvietot daudzpusējo izdošanas sistēmu, kuras pamatā ir 1957. gada 13. decembra Eiropas Konvencija par izdošanu, un šis mērķis tā apjoma un rezultātu dēļ ir vieglāk sasniedzams Savienības līmenī, tad Padome var noteikt pasākumus saskaņā ar subsidiaritātes principu, kā noteikts 2. pantā Līgumā par Eiropas Savienību un 5. pantā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumā. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šis pamatlēmums nepārsniedz to, kas ir vajadzīgs šā mērķa sasniegšanai.

(8) Nolēmumiem par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi ir jābūt pakļautiem pietiekamai kontrolei, kas nozīmē, ka dalībvalsts tiesas iestādei, kurā pieprasītā persona ir apcietināta, būs jāpieņem lēmums par tās nodošanu.”

4 Šā pamatlēmuma 1. pantā “Eiropas apcietināšanas ordera definīcija un pienākums to izpildīt” ir noteikts:

“1. Eiropas apcietināšanas orderis ir tiesas nolēmums, ko izsniedz dalībvalsts, lai cita dalībvalsts apcietinātu un nodotu pieprasīto personu kriminālvajāšanas veikšanai vai lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, vai arī lai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli.

2. Dalībvalstis izpilda ikvienu Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz savstarpējas atzišanas principu un saskaņā ar šī pamatlēmuma noteikumiem.

3. Šis pamatlēmums groza [negroza] pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kā tie minēti [LES] 6. pantā.”

5 Minētā pamatlēmuma 3., 4. un 4.a pantā ir uzskaitīti Eiropas apcietināšanas ordera obligātas un fakultatīvas neizpildīšanas pamati. Šā paša pamatlēmuma 5. pantā paredzētas garantijas, kas izsniegšanas dalībvalstij jāsniedz īpašos gadījumos.

6 Saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 6. pantu “Kompetento tiesu iestāžu noteikšana”:

“1. Izsniegšanas tiesu iestāde ir izsniegšanas dalībvalsts tiesu iestāde, kas ir kompetenta izsniegt Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz šīs valsts tiesību aktiem.

2. Izpildes tiesu iestāde ir izpildes dalībvalsts tiesu iestāde, kas ir kompetenta izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz šīs valsts tiesību aktiem.

3. Katra dalībvalsts informē Padomes ģenerālsekretariātu par kompetento iestādi saskaņā ar tās tiesību aktiem.”

7 Minētā pamatlēmuma 14. pantā “Pieprasītās personas uzklauššana” ir noteikts:

“Ja apcietinātā persona nepiekrīt tās nodošanai, kā paredzēts 13. pantā, viņai ir tiesības, ka to uzklausa izpildes tiesu iestāde saskaņā ar izpildes dalībvalsts tiesībām.”

8 Pamatlēmuma 15. panta “Lēmums par nodošanu” 1. punktā ir noteikts:

“Izpildes tiesu iestāde termiņos un saskaņā ar šajā pamatlēmumā noteiktajiem nosacījumiem pieņem lēmumu par to, vai persona ir jānodod.”

9 Tā paša pamatlēmuma 19. pantā “Personas noklausīšanās [uzklauššana] līdz lēmuma pieņemšanai” ir noteikts:

“1. Pieprasīto personu uzklausa tiesu iestāde, piedaloties vienai citai personai, kuru izraugās saskaņā pieprasītājas tiesas dalībvalsts tiesībām.

2. Pieprasīto personu noklausās [uzklausa] saskaņā ar izpildu dalībvalsts tiesībām un saskaņā ar nosacījumiem, ko nosaka, izsniegšanas un izpildes [tiesu] iestādēm savstarpēji vienojoties.

3. Kompetentā izpildes [tiesu] iestāde var uzdot citai savas dalībvalsts tiesu iestādei piedalīties pieprasītās personas uzklauššanā, lai nodrošinātu šā panta un izklāstīto nosacījumu pienācīgu piemērošanu.”

- 10 Pamatlēmuma 2002/584 27. panta “Iespējamā kriminālvajāšana par citiem nodarījumiem” formulējums ir šāds:

“1. Katra dalībvalsts var paziņot Padomes ģenerālsekretariātam, ka tās attiecībās ar citām dalībvalstīm, kas veikušas tādu pašu paziņojumu, uzskata, ka ir dota piekrišana personas kriminālvajāšanai, notiesāšanai vai apcietināšanai brīvības atņemšanas soda vai piespiedu līdzekļa izpildei par nodarījumu, kas izdarīts pirms tās nodošanas un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota, ja vien īpašā gadījumā izpildes tiesu iestāde neparedz citādi tās lēmumā par nodošanu.

2. Izņemot gadījumus, kas paredzēti 1. un 3. punktā, nevar veikt nodotās personas kriminālvajāšanu, to notiesāt vai tai atņemt brīvību par nodarījumu, kas veikts pirms tās nodošanas un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota.

3. Šā panta 2. punktu nepiemēro šādos gadījumos:

[..]

g) ja izpildes tiesu iestāde, kas nodevusi personu, dod savu piekrišanu saskaņā ar 4. punktu.

4. Piekrišanas pieprasījumu iesniedz izpildes tiesu iestādei kopā ar informāciju, kas minēta 8. panta 1. punktā, un tulkojumu, kas minēts 8. panta 2. punktā. Piekrišanu sniedz tad, kad nodarījums, attiecībā uz kuru to prasa, pats ir pakļauts nodošanai saskaņā ar šī pamatlēmuma noteikumiem. Piekrišanu atsaka 3. pantā minēto iemeslu dēļ, un citādi to var atteikt tikai 4. pantā minēto iemeslu dēļ. Lēmumu pieņemt ne vēlāk kā 30 dienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas.

[..]”

Valsts tiesības

Beļģijas tiesības

- 11 2003. gada 19. decembra *wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel* (Likums par Eiropas apcietināšanas orderi; 2003. gada 22. decembra *Belgisch Staatsblad*, 60075. lpp.) 37. pantā ir noteikts:

“1. Attiecībā uz personu, kas nodota, pamatojoties uz Beļģijas tiesu iestādes izsniegtu Eiropas apcietināšanas orderi, nevar veikt kriminālvajāšanu, nedz šo personu notiesāt, nedz tai atņemt brīvību par nodarījumu, kas izdarīts pirms tās nodošanas un kas nav tas pats nodarījums, par kuru tā tika nodota.

2. [Šā panta] 1. punktu nepiemēro šādos gadījumos:

[..]

Ja, izņemot gadījumus, kas ir minēti pirmajā daļā, izmeklētājtiesneša, karaļa prokurora vai tiesas nolūks attiecīgā gadījumā ir veikt nodotās personas kriminālvajāšanu, to notiesāt vai atņemt tai brīvību par nodarījumu, kas ir izdarīts pirms tās nodošanas un kas nav tas pats nodarījums, par kuru tā tika nodota, ir jāiesniedz piekrišanas pieprasījums izpildes tiesu iestādei kopā ar informāciju, kas ir minēta 2. panta 4. punktā, kā arī tulkojumu, ja tas ir nepieciešams.”

Nīderlandes tiesības

– Overleveringswet

- 12 2004. gada 29. aprīļa *wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie* (Likums par Eiropas Savienības Padomes Pamatlēmuma par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp Eiropas Savienības dalībvalstīm īstenošanu; *Stb.* 2004, Nr. 195) redakcijā, kas ir piemērojama pamatlīetā (turpmāk tekstā – “*Overleveringswet*”), 14. pantā ir noteikts:

“1. Nodošana ir atļauta tikai ar vispārēju nosacījumu, ka nedrīkst veikt pieprasītās personas kriminālvajāšanu, sodīšanu vai citādi ierobežot tās personisko brīvību par noziedzīgiem nodarījumiem, kuri ir izdarīti līdz dienai, kad tā ir tikusi nodota, un nav tie, kuru dēļ tā ir tikusi nodota, izņemot gadījumus, kad:

[..]

f) ir lūgta un saņemta *officier van justitie* (prokurors) iepriekšēja piekrišana.

[..]

3. Pēc izsniegšanas tiesu iestādes pieprasījuma un pamatojoties uz nosūtīto Eiropas apcietināšanas orderi, kam ir pievienots tulkojums, prokurors sniedz [..] 1. punkta f) apakšpunktā paredzēto piekrišanu attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem, par kuriem saskaņā ar šo likumu nodošana būtu tikusi atļauta [..]”.

– Likums par tiesu iekārtu

- 13 Saskaņā ar *wet op de rechterlijke organisatie* (Likums par tiesu iekārtu) 127. pantu tieslietu un drošības lietu ministrs var sniegt vispārīgus un konkrētus norādījumus, kas attiecas uz prokuratūras funkciju pildīšanu un pilnvaru īstenošanu.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 14 Ar 2017. gada 26. septembra rīkojumu *rechtbank van eerste aanleg te Leuven* (Lēvenes pirmās instances tiesa, Beļģija) izmeklētājtiesnesis pēc šai tiesai piesaistītā karaļa prokurora lūguma izsniedza Eiropas apcietināšanas orderi attiecībā uz Beļģijas pilsoni AZ, lai nodotu viņu kriminālvajāšanai par dokumentu viltošanas, viltotu dokumentu izmantošanas un krāpšanas nodarījumiem, kas izdarīti Beļģijā laikā no 2017. gada 5. maija līdz 13. maijam (turpmāk tekstā – “sākotnējais Eiropas apcietināšanas orderis”).
- 15 Par šiem nodarījumiem AZ tika apcietināts Nīderlandē. Saskaņā ar sākotnējo Eiropas apcietināšanas orderi viņš, pamatojoties uz *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande) lēmumu, 2017. gada 13. decembrī tika nodots Beļģijas iestādēm.
- 16 2018. gada 26. janvārī *rechtbank van eerste aanleg te Leuven* (Lēvenes pirmās instances tiesa) izmeklētājtiesnesis attiecībā uz AZ izsniedza papildu Eiropas apcietināšanas orderi (turpmāk tekstā – “papildu Eiropas apcietināšanas orderis”) viņa nodošanai saistībā ar citiem dokumentu viltošanas, viltotu dokumentu izmantošanas un krāpšanas nodarījumiem, kuri nebija norādīti sākotnējā Eiropas apcietināšanas orderī un par kuriem šai tiesai piesaistītais karaļa prokurors iesniedza pieprasījumus 2017. gada 26. oktobrī un 24. novembrī, kā arī 2018. gada 19. un 25. janvārī.

- 17 2018. gada 13. februāra vēstulē, ko *arrondissementsparket Amsterdam* (Amsterdamas rajona prokuratūra, Nīderlande) *officier van justitie* (prokurors) adresēja *Rechtbank van eerste aanleg te Leuven* (Lēvenes pirmās instances tiesa) izmeklētājtiesnesim, šis prokurors saskaņā ar *Overleveringswet* 14. pantu deva piekrišanu kriminālvajāšanai par papildu Eiropas apcietināšanas orderī norādītajiem noziedzīgajiem nodarījumiem.
- 18 No Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka AZ kriminālvajāšana tika veikta par sākotnējā un papildu Eiropas apcietināšanas orderī norādītajiem nodarījumiem. *Correctionele rechtbank te Leuven* (Lēvenes krimināltiesā, Beļģija) AZ par šiem nodarījumiem notiesāja tostarp ar pamatsodu – brīvības atņemšanu uz 3 gadiem.
- 19 Par minētās tiesas spriedumu AZ iesniedza apelācijas sūdzību *hof van beroep te Brussel* (Briseles apelācijas tiesa, Beļģija). Šajā tiesā AZ izvirza jautājumu par to, vai *Overleveringswet* 14. pants ir saderīgs ar Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 2. punktu, 14. pantu, 19. panta 2. punktu un 27. pantu. Šajā kontekstā minētajai tiesai rodas jautājums it īpaši par to, vai Amsterdamas prokuratūras prokurors šajā lietā ir “izpildes tiesu iestāde” šā pamatlēmuma 6. panta 2. punkta izpratnē, kura var dot minētā pamatlēmuma 27. panta 3. punkta g) apakšpunktā un 4. punktā paredzēto piekrišanu.
- 20 Šādos apstākļos *hof van beroep te Brussel* (Briseles apelācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) a) Vai jēdziens “tiesu iestāde” Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 2. punkta izpratnē ir autonomas Savienības tiesību jēdziens?
b) Ja atbilde uz [pirmā jautājuma a) daļu] ir apstiprinoša: saskaņā ar kādiem kritērijiem var noteikt, vai izpildes dalībvalsts iestāde ir šāda tiesu iestāde un Eiropas apcietināšanas orderis, ko tā ir izpildījusi, tādējādi ir tiesas nolēmums?
c) Ja atbilde uz [pirmā jautājuma a) daļu] ir apstiprinoša: vai Nīderlandes prokuratūra, konkrētāk, Amsterdamas prokuratūras prokurors, ietilpst jēdzienā “tiesu iestāde” Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 2. punkta izpratnē un vai Eiropas apcietināšanas orderis, ko šī iestāde ir izpildījusi, tādējādi ir tiesas nolēmums?
d) Ja atbilde uz [pirmā jautājuma c) daļu] ir apstiprinoša: vai ir pieļaujams, ka sākotnējo nodošanu saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 15. pantu izvērtē tiesu iestāde, konkrētāk, [*rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa) *internationale rechtshulpkamer* (Starptautiskās tiesu sadarbības palāta)], tostarp garantējot attiecīgās personas tiesības tikt uzklausi un iespēju vērsties tiesā, savukārt par papildu nodošanu saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 27. pantu atbildīga ir cita iestāde, proti, Amsterdamas prokuratūras prokurors, šādā gadījumā nenodrošinot attiecīgās personas tiesības tikt uzklausi un iespēju vērsties tiesā, un tādējādi Pamatlēmumā 2002/584 bez jebkāda pamatota iemesla rodas acīmredzama nekonsekvenca?
e) Ja atbilde uz [pirmā jautājuma c) un d) daļu] ir apstiprinoša: vai Pamatlēmuma 2002/584 14., 19. un 27. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka prokuratūrai, kura darbojas kā izpildes tiesu iestāde, attiecīgās personas tiesības tikt uzklausi un iespēja vērsties tiesā ir jāgarantē it īpaši, pirms tā sniedz piekrišanu personas kriminālvajāšanai, notiesāšanai vai apcietināšanai, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa piemērošanai par noziedzīgu nodarījumu, kas ir izdarīts pirms šīs personas nodošanas, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, un uz ko neattiecas nodošanas pieprasījums?
- 2) Vai Amsterdamas prokuratūras prokurors, kurš rīkojas saskaņā ar [
- Overleveringswet*
-] 14. pantu, ir izpildes tiesu iestāde Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 2. punkta izpratnē, kas ir nodevusi pieprasīto personu un kas var dot piekrišanu šā pamatlēmuma 27. panta 3. punkta g) apakšpunkta un 4. punkta izpratnē?”

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

- 21 Vācijas valdība apšauba lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību būtībā tāpēc, ka uzdotajiem jautājumiem nav nekāda sakara ar pamatlietas priekšmetu, un katrā ziņā tāpēc, ka iesniedzējtiesa nav izklāstījusi iemeslus, kāpēc atbildes uz šiem jautājumiem ir nozīmīgas šīs lietas izspriešanai.
- 22 Šī valdība uzskata, ka prejudiciālie jautājumi ir par Nīderlandē notiekošu nodošanas un piekrišanas procedūru, kurā Nīderlandes iestādes ir pieņēmušas galīgu lēmumu. Izpildot šo lēmumu, pieprasītā persona esot jau nodota Beļģijas iestādēm. Šajā kontekstā izsniegšanas dalībvalsts tiesu iestādēm neesot iespējas izvērtēt minēto lēmumu, kas pieņemts izpildes dalībvalstī, un to var apstrīdēt tikai pēdējās minētās dalībvalsts tiesās.
- 23 Turklāt atļaut, ka izsniegšanas dalībvalsts tiesa pārskata izpildes dalībvalsts iestādes dotas piekrišanas spēkā esamību, būtu pretrunā dalībvalstu savstarpējas uzticēšanās principam.
- 24 Visbeidzot, izvērtēt izsniegšanas dalībvalstī jau pabeigtu izpildes procesu būtu arīdzan pretēji Pamatlēmuma 2002/584 mērķim aizstāt suverēnu valstu klasisko sadarbības sistēmu – kam raksturīga politiskās varas iesaistīšanās un vērtējums – ar vienkāršotu un efektīvu sistēmu, kurā notiesātās vai aizdomās turētās personas nodod starp tiesu iestādēm spriedumu izpildei vai kriminālvajāšanai un kura ir balstīta uz savstarpējās atziņas principu. Pat klasisko izdošanas procedūru gadījumā valstī notiekošā procedūra, kuras iznākumā tiek pieņemts lēmums par apsūdzētā izraidīšanu, neesot pakļauta kontrolei pieprasītājas valsts tiesās.
- 25 Jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru LESD 267. pantā iedibinātās sadarbības starp un valsts tiesām ietvaros tikai valsts tiesai, kas iztiesā lietu un kas ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jānovērtē gan tas, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir nepieciešams sprieduma taisīšanai, gan arī Tiesai uzdoto jautājumu atbilstība. Tādēļ, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir jālemj (spriedums, 2018. gada 4. decembris, *Minister for Justice and Equality un Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17*, EU:C:2018:979, 26. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 26 No minētā izriet, ka uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju attiecas atbilstības prezumpcija. Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālo jautājumu tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesību apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2018. gada 4. decembris, *Minister for Justice and Equality un Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17*, EU:C:2018:979, 27. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 27 Kā izriet no paša LESD 267. panta formulējuma, lūgtajam prejudiciālajam nolēmumam ir jābūt “vajadzīgam”, lai iesniedzējtiesa varētu “sniegt spriedumu” lietā, kuru tā izskata. Tādējādi prejudiciālā nolēmuma procedūras priekšnoteikums tostarp ir strīda faktiskā izskatīšana valstu tiesās, kā ietvaros tām ir jāpieņem nolēmums, kurā var tikt ņemts vērā prejudiciālais spriedums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 26. marts, *Miasto Łowicz un Prokurator Generalny, C-558/18 un C-563/18*, EU:C:2020:234, 45. un 46. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 28 Šajā gadījumā ir jāatgādina, ka Pamatlēmuma 2002/584 mērķis – kā izriet konkrēti no tā 1. panta 1. un 2. punkta, kā arī no tā 5. un 7. apsvēruma – ir aizstāt daudzpusējas izdošanas starp dalībvalstīm sistēmu ar sistēmu, kurā notiesātās vai aizdomās turētās personas nodod starp tiesu iestādēm spriedumu izpildei vai kriminālvajāšanai un kura ir balstīta uz savstarpējās atziņas principu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 17. jūlijs, *Kozłowski, C-66/08*, EU:C:2008:437, 31. punkts, un 2018. gada 23. janvāris, *Piotrowski, C-367/16*, EU:C:2018:27, 46. punkts).

- 29 Šis vienkāršotās par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu notiesāto vai aizdomās turēto personu nodošanas sistēmas efektivitāte un raita darbība ir balstīta uz noteiktu šajā pamatlēmumā paredzēto prasību izpildi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 12. decembris, *Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg* un *Openbaar Ministerie* (Lionas un Tūras prokurori), C-566/19 PPU un C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 46. punkts). Starp šīm prasībām ir prasība par to, ka izsniegšanas un izpildes iestādēm, kas ir aicinātas sadarboties uz šo pamatlēmumu balstītajā nodošanas procedūrā, ir jābūt tiesu iestādēm.
- 30 Savukārt iesniedzējtiesas jautājumi ir tieši par to, kā ir interpretējams jēdziens “izpildes tiesu iestāde” Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 2. punkta, kā arī 27. panta 3. punkta g) apakšpunkta un 4. punkta izpratnē.
- 31 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka šā pamatlēmuma 27. panta 2. punktā ir noteikts specialitātes princips, saskaņā ar kuru nevar veikt nodotās personas kriminālvajāšanu, to notiesāt vai tai atņemt brīvību par nodarījumu, kas izdarīts pirms tās nodošanas un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota. Atbilstoši minētā pamatlēmuma 27. panta 3. punkta g) apakšpunktam minētais princips tomēr nav piemērojams, ja izpildes tiesu iestāde ir devusi savu piekrišanu saskaņā ar šā panta 4. punktu.
- 32 No šā paša pamatlēmuma 27. panta 3. punkta g) apakšpunkta un 4. punkta formulējuma izriet, ka šī piekrišana, no kuras ir atkarīga iespēja veikt personas – kas, izpildot Eiropas apcietināšanas orderi, ir nodota izsniegšanas dalībvalstij, – kriminālvajāšanu, to notiesāt vai tai atņemt brīvību par citiem, šajā orderī nenorādītiem noziedzīgiem nodarījumiem, ir jādod tādai izpildes dalībvalsts iestādei, kas ir kvalificējama kā “izpildes tiesu iestāde” Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 2. punkta izpratnē.
- 33 Lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedzējtiesa izklāsta, ka pamatlieta ir saistīta ar kādu kriminālprocesu, kas Beļģijā notiek pret AZ, kuru, izpildot sākotnējo Eiropas apcietināšanas orderi, bija nodevusi *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa). AZ tika Beļģijā kriminālvajāts un notiesāts ar brīvības atņemšanas sodu par nodarījumiem, kas kvalificēti kā dokumentu viltošana, viltotu dokumentu izmantošana un krāpšana un kas tika norādīti šajā Eiropas apcietināšanas orderī, kuru papildināja papildu Eiropas apcietināšanas orderis. Iesniedzējtiesa piebilst, ka Pamatlēmuma 2002/584 27. panta 3. punkta g) apakšpunktā un 4. punktā paredzēto piekrišanu kriminālvajāšanai par papildu Eiropas apcietināšanas orderī norādītajiem nodarījumiem bija devis Amsterdamas prokuratūras prokurors atbilstoši *Overleveringswet* 14. pantam.
- 34 Taču iesniedzējtiesā AZ izvirza jautājumu par to, vai Amsterdamas prokuratūras prokurors atbilst jēdzienam “izpildes tiesu iestāde” Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 2. punkta izpratnē, un vai līdz ar to šis prokurors varēja šajā gadījumā dot šā pamatlēmuma 27. panta 3. punkta g) apakšpunktā un 4. punktā paredzēto piekrišanu.
- 35 Šajos apstākļos ir jākonstatē, ka iesniedzējtiesas lūgtā jēdziena “izpildes tiesu iestāde” iepriekšējā punktā minēto Pamatlēmuma 2002/584 normu izpratnē interpretācija ir vajadzīga tālab, lai minētā tiesa varētu noskaidrot, vai šā pamatlēmuma 27. panta 3. punkta g) apakšpunktā un 4. punktā paredzēto piekrišanu kriminālvajāšanai par papildu Eiropas apcietināšanas orderī norādītajiem nodarījumiem ir devusi šāda iestāde, un līdz ar to tālab, lai varētu izspriest šīs Beļģijā veiktās kriminālvajāšanas rezultātā radušos lietu par AZ notiesāšanu.
- 36 Jautājums par to, vai šajā gadījumā minētā piekrišana ir tikusi dota atbilstoši šā pamatlēmuma normām, un par to, vai saskaņā ar savstarpējās uzticēšanās un atzīšanas principiem iesniedzējtiesai ir jāatzīst šīs piekrišanas tiesiskās sekas savā tiesību sistēmā, attiecas uz šīs lietas būtību un tārad nav tāds, kas varētu likt apšaubīt šā lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību.
- 37 No tā izriet, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmā jautājuma a) un b) daļu

- 38 Ar pirmā jautājuma a) un b) daļu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai jēdziens “izpildes tiesu iestāde” Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 2. punkta izpratnē ir autonomas Savienības tiesību jēdziens, un apstiprinošas atbildes gadījumā – pēc kādiem kritērijiem ir nosakāms šā jēdziena saturs.
- 39 Saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 1. un 2. punktu dalībvalstis nosaka, kuru tiesu iestāžu kompetencē atbilstoši to valsts tiesību aktiem ir izsniegt vai izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi. Šajās tiesību normās būtībā ir paredzēts, ka ne tikai lēmumu par Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanu, bet arī lēmumu par tā izpildi pieņem “tiesu iestāde”.
- 40 Par šā pamatlēmuma 6. panta 1. punktā paredzēto jēdzienu “izsniegšanas tiesu iestāde” Tiesa ir nospriedusi, ka, lai gan atbilstoši procesuālās autonomijas principam dalībvalstis saskaņā ar to valsts tiesību aktiem var izraudzīties “tiesu iestādi”, kuras kompetencē ir izsniegt Eiropas apcietināšanas orderi, šā jēdziena nozīme un tvērums nevar tikt atstāti katras dalībvalsts vērtējumam, jo minētais jēdziens visā Savienībā ir jāinterpretē autonomi un vienvēidīgi, un tas jā dara, ņemot vērā gan minētā pamatlēmuma 6. panta 1. punkta tekstu, gan tā kontekstu un šā pamatlēmuma mērķi (spriedumi, 2019. gada 27. maijs, OG un PI (Lībekas un Cvikavas prokuratūras), C-508/18 un C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 48. un 49. punkts, kā arī 2019. gada 12. decembris, *Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg* un *Openbaar Ministerie* (Lionas un Tūras prokurori), C-566/19 PPU un C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 51. punkts).
- 41 Šo pašu iemeslu dēļ jēdziens “izpildes tiesu iestāde” Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 2. punkta izpratnē ir autonomas Savienības tiesību jēdziens.
- 42 Runājot par to, pēc kādiem kritērijiem ir noskaidrojams šā jēdziena saturs, ir jānorāda, pirmām kārtām, ka Tiesa ir jau nospriedusi, ka Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 1. punktā rodamais termins “tiesu iestāde” neapzīmē vienīgi dalībvalsts tiesnešus vai tiesas, bet gan ļauj – plašākā nozīmē – ietvert iestādes, kas attiecīgajā dalībvalstī piedalās tiesu varas īstenošanā krimināllietās, atšķirībā, piemēram, no ministrijām vai policijas dienestiem, kuri ir daļa no izpildvaras (spriedumi, 2019. gada 27. maijs, OG un PI (Lībekas un Cvikavas prokuratūras), C-508/18 un C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 50. punkts, kā arī 2019. gada 27. maijs, PF (Lietuvas ģenerālprokurors), C-509/18, EU:C:2019:457, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 43 Prokuratūras attiecīgajā dalībvalstī piedalās tiesu varas īstenošanā krimināllietās (šajā nozīmē skat. it īpaši spriedumus, 2019. gada 27. maijs, OG un PI (Lībekas un Cvikavas prokuratūras), C-508/18 un C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 63. punkts, kā arī 2019. gada 12. decembris, *Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg* un *Openbaar Ministerie* (Lionas un Tūras prokurori), C-566/19 PPU un C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 53. punkts).
- 44 Otrām kārtām, Tiesa ir norādījusi, ka “izsniegšanas tiesu iestādei” Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 1. punkta izpratnē ir jāspēj šo funkciju pildīt objektīvi, ņemot vērā visus apsūdzējos un attaisnojošos pierādījumus un nepastāvot riskam, ka tās lēmumpieņemšanas pilnvaras varētu tikt pakārtotas ārējiem rīkojumiem vai norādījumiem, tostarp no izpildvaras, tā, lai nebūtu nekādu šaubu par to, ka lēmuma izsniegt Eiropas apcietināšanas orderi pieņemšana ir šīs iestādes, nevis, galu galā, – minētās izpildvaras ziņā. Tādēļ izsniegšanas tiesu iestādei ir jāvar sniegt izpildes tiesu iestādei pārlicību, ka, ņemot vērā izsniegšanas dalībvalsts tiesību sistēmā sniegtās garantijas, tā, pildot savas ar Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanu saistītās funkcijas, rīkojas neatkarīgi. Šī neatkarība prasa, lai pastāvētu normatīvi un organizatoriski noteikumi, ar kuriem ir iespējams nodrošināt, ka izsniegšanas tiesu iestādei, pieņemot lēmumu par šāda apcietināšanas ordera izsniegšanu, nav nekāda riska tikt pakļautai tostarp

konkrētiem izpildvaras norādījumiem (spriedumi, 2019. gada 27. maijs, OG un PI (Lībekas un Cvikavas prokuratūras), C-508/18 un C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 73. un 74. punkts, kā arī 2019. gada 27. maijs, PF (Lietuvas ģenerālprokurors), C-509/18, EU:C:2019:457, 51. un 52. punkts).

- 45 Turklāt, ja izsniegšanas dalībvalsts tiesībās ar kompetenci izsniegt Eiropas apcietināšanas orderi ir apveltīta iestāde, kura, lai gan piedalās tiesu varas īstenošanā šajā dalībvalstī, tomēr pati nav tiesa, minētajā dalībvalstī ir jāpastāv iespējai šo apcietināšanas ordera izsniegšanas lēmumu un it īpaši jautājumu par tā samērīgumu nodot izvērtēšanai tiesā tādā kārtībā, kurā pilnībā tiek ievērotas efektīvas tiesību aizsardzībai tiesā raksturīgās prasības (spriedumi, 2019. gada 27. maijs, OG un PI (Lībekas un Cvikavas prokuratūras), C-508/18 un C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 75. punkts, kā arī 2019. gada 27. maijs, PF (Lietuvas ģenerālprokurors), C-509/18, EU:C:2019:457, 53. punkts).
- 46 Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, ka tas, ka pastāv iespēja nodot izvērtēšanai tiesā Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanas lēmumu, ko ir pieņēmusi cita iestāde, nevis tiesa, nav nosacījums tam, lai šo iestādi varētu uzskatīt par “izsniegšanas tiesu iestādi” Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 1. punkta izpratnē. Šāda prasība neattiecas uz minētās iestādes normatīviem un organizatoriskiem noteikumiem, bet gan ir saistīta ar šāda ordera izsniegšanas procedūru, kurai savukārt ir jāatbilst efektīvas tiesību aizsardzības tiesā prasībai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 12. decembris, *Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg* un *Openbaar Ministerie* (Lionas un Tūras prokurori), C-566/19 PPU un C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 48. un 63. punkts, kā arī 2019. gada 12. decembris, *Openbaar Ministerie* (Zviedrijas prokuratūra), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, 30. un 53. punkts).
- 47 Savukārt Pamatlēmuma 2002/584 6. panta attiecīgi 1. un 2. punktā minētās iestādes statusa un iedabas ziņā ir vienādas, lai arī šīs tiesu iestādes veic atšķirīgas funkcijas saistībā vai nu ar Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanu, vai ar šāda ordera izpildi.
- 48 Proti, pirmām kārtām, ar Pamatlēmumu 2002/584 – kā jau atgādināts šā sprieduma 28. punktā – ir paredzēts izveidot vienkāršotu nodošanas sistēmu tieši starp tiesu iestādēm, lai, aizstājot politiskās varas iesaistīšanos un vērtējumu ietverošo klasisko suverēnu valstu sadarbības sistēmu, nodrošinātu tiesas nolēmumu krimināllietās brīvu apriti kopīgā brīvības, drošības un tiesiskuma telpā (spriedumi, 2019. gada 27. maijs, OG un PI (Lībekas un Cvikavas prokuratūras), C-508/18 un C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 65. punkts; 2019. gada 27. maijs, PF (Lietuvas ģenerālprokurors), C-509/18, EU:C:2019:457, 43. punkts, kā arī 2019. gada 9. oktobris, NJ (Vīnes prokuratūra), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, 32. punkts).
- 49 Šis pamatlēmums ir balstīts uz principu, saskaņā ar kuru lēmumiem attiecībā uz Eiropas apcietināšanas orderi ir visas šāda veida lēmumiem piemītošās garantijas, tostarp garantijas, kuras izriet no minētā pamatlēmuma 1. panta 3. punktā minētajām pamattiesībām un tiesību pamatprincipiem. Tas nozīmē, ka ne tikai lēmums par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, bet arī lēmums par šāda ordera izsniegšanu ir jāpieņem tiesu iestādei, kas atbilst prasībām, kuras ir raksturīgas efektīvai tiesību aizsardzībai tiesā – tostarp neatkarības garantijai –, lai tādējādi visa šajā pamatlēmumā paredzētā nodošanas procedūra starp dalībvalstīm būtu pakļauta tiesas kontrolei (spriedumi, 2016. gada 10. novembris *Kovalkovas*, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 37. punkts, un 2018. gada 25. jūlijs, *Minister for Justice and Equality* (Tiesu sistēmas nepilnības), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 56. punkts).
- 50 Tādējādi – kā izriet arī no Pamatlēmuma 2002/584 8. apsvēruma – lēmumiem par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi ir jābūt pakļautiem pietiekamai kontrolei, kas nozīmē, ka tās dalībvalsts tiesu iestādei, kurā pieprasītā persona ir apcietināta, būs jāpieņem lēmums par tās nodošanu.
- 51 Šajā ziņā jānorāda, otrām kārtām, ka Eiropas apcietināšanas ordera izpilde var aizskart attiecīgās personas brīvību tik pat lielā mērā kā šāda ordera izsniegšana, jo šīs izpildes rezultātā pieprasītā persona tiks apcietināta, lai tiktu nodota izsniegšanas tiesu iestādei kriminālvajāšanas vajadzībām.

- 52 Trešām kārtām, runājot par kārtību, kādā tiek izsniegts Eiropas apcietināšanas orderis šādas kriminālvajāšanas nolūkiem, ir jāatgādina, ka Eiropas apcietināšanas ordera sistēma ietver divu līmeņu aizsardzību attiecībā uz pieprasītās personas procesuālajām tiesībām un pamattiesībām, un tas nozīmē, pirmkārt, ka lēmums, kurš atbilst prasībām, kas ir raksturīgas efektīvai tiesību aizsardzībai tiesā, ir jāpieņem vismaz vienā no abiem minētajiem aizsardzības līmeņiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 27. maijs, OG un PI (Lībekas un Cvikavas prokuratūras), C-508/18 un C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 68. punkts, kā arī 2019. gada 12. decembris, *Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg* un *Openbaar Ministerie* (Lionas un Tūras prokurori), C-566/19 PPU un C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 60. punkts) un, otrkārt, ka Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 1. punktā minētajai “izsniegšanas tiesu iestādei”, proti, iestādei, kura *in fine* pieņem lēmumu izsniegt Eiropas apcietināšanas orderi, ir jāspēj objektīvi un neatkarīgi izpildīt savas ar šā Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanu saistītās funkcijas arī tad, ja šis orderis ir balstīts uz valsts lēmumu, kuru ir pieņēmis tiesnesis vai tiesa (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2019. gada 27. maijs, OG un PI (Lībekas un Cvikavas prokuratūras), C-508/18 un C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 71.–74. punkts, kā arī 2019. gada 9. oktobris, NJ (Vīnes prokuratūra), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, 37. un 38. punkts).
- 53 Savukārt ar izpildes tiesu iestādes iesaistīšanos tiek nodrošināts vienīgais aizsardzības līmenis, kas Pamatlēmumā 2002/584 ir paredzēts, lai garantētu, ka Eiropas apcietināšanas ordera izpildes posmā šai personai ir bijušas nodrošinātas visas ar tiesu nolēmumu pieņemšanu saistītās garantijas, tostarp garantijas, kas izriet no šā pamatlēmuma 1. panta 3. punktā minētajām pamattiesībām un tiesību pamatprincipiem.
- 54 No šā sprieduma 47.–53. punktā izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka ar jēdzienu “izpildes tiesu iestāde” Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 2. punkta izpratnē – gluži tāpat kā ar jēdzienu “izsniegšanas tiesu iestāde” šā pamatlēmuma 6. panta 1. punkta izpratnē – ir saprotams vai nu kādas dalībvalsts tiesnesis vai tiesa, vai arī tiesu iestāde kā, piemēram, prokuratūra, kas piedalās šīs dalībvalsts tiesu varas īstenošanā un kas bauda vajadzīgo neatkarību no izpildvaras atbilstoši šā sprieduma 44. punktā atgādinātajā judikatūrā noteiktajam. Ja izpildes dalībvalsts tiesībās ar kompetenci izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi ir apveltīta šāda iestāde, tai tomēr sava funkcija ir jāpilda tādā procedūrā, kurā tiek ievērotas no efektīvas tiesību aizsardzības tiesā izrietošās prasības, un tas nozīmē, ka šīs iestādes lēmumu minētajā dalībvalstī ir jābūt iespējai efektīvi apstrīdēt tiesā.
- 55 Dalībvalstīm ir jānodrošina, lai to tiesību sistēmās efektīvi būtu garantēts Pamatlēmumā 2002/584 prasītais tādas tiesību aizsardzības tiesā līmenis, kāda tā ir interpretēta Tiesas judikatūrā, izmantojot procesuālus noteikumus, ar kuriem tā tiek īstenota un kuri dažādās sistēmās var atšķirties (pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 12. decembris, *Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg* un *Openbaar Ministerie* (Lionas un Tūras prokurori), C-566/19 PPU un C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, 64. punkts).
- 56 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, uz pirmā jautājuma a) un b) daļu ir jāatbild, ka jēdziens “izpildes tiesu iestāde” Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 2. punkta izpratnē ir autonomas Savienības tiesību jēdziens, kas ir jāinterpretē tādējādi, ka tas aptver dalībvalsts iestādes, kuras – pat varēdamas arī nebūt tiesneši vai tiesas – piedalās šīs dalībvalsts tiesu varas īstenošanā krimināllietās, ar Eiropas apcietināšanas ordera izpildi saistīto funkciju pildīšanā rīkojas neatkarīgi un savas funkcijas pilda tādā procedūrā, kurā tiek ievērotas no efektīvas tiesību aizsardzības tiesā izrietošās prasības.

Par pirmā jautājuma c) daļu un otro jautājumu

- 57 Ar pirmā jautājuma c) daļu un otro jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 2. punkts, kā arī 27. panta 3. punkta g) apakšpunkts un 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts prokurors ir “izpildes tiesu iestāde” šo tiesību normu izpratnē.

- 58 Kā izriet no atbildes, kas sniegta uz pirmā jautājuma a) un b) daļu, lēmumiem par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi ir jābūt pakļautiem pietiekamai kontrolei, un tas nozīmē, ka tajā dalībvalstī – kurā pieprasītā persona ir apcietināta – lēmums par tās nodošanu ir jāpieņem šā sprieduma 54. punktā nosacījumiem atbilstoši “tiesu iestādei”.
- 59 Šiem pašiem nosacījumiem atbilstošas tiesu iestādes iesaistīšanās ir prasīta arī saistībā ar Pamatlēmuma 2002/584 27. panta 3. punkta g) apakšpunktā un 4. punktā paredzēto piekrišanu.
- 60 Proti, lēmums par Pamatlēmuma 2002/584 27. panta 4. punktā paredzētās piekrišanas došanu ir atšķirīgs no lēmuma par Eiropas apcietināšanas ordera izpildi un attiecīgajai personai rada sekas, kas atšķiras no pēdējā minētā lēmuma radītajām.
- 61 Šajā ziņā jānorāda, pirmkārt, ka atbilstoši šai tiesību normai šī piekrišana tiek dota, ja noziedzīgais nodarījums, saistībā ar kuru tā tiek lūgta, jau pats par sevi ir pamats pienākumam veikt nodošanu saskaņā ar šajā pamatlēmumā noteikto. Turklāt piekrišana tiek atteikta to pašu obligātās vai fakultatīvās neizpildīšanas pamatu dēļ, kuri šā pamatlēmuma 3. un 4. pantā ir paredzēti attiecībā uz Eiropas apcietināšanas orderi.
- 62 Otrkārt, patiešām ir tā, ka tad, ja izpildes tiesu iestādei tiek lūgts dot piekrišanu saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 27. panta 4. punktu, pieprasītā persona, izpildot Eiropas apcietināšanas orderi, jau – kā argumentē Nīderlandes valdība – ir tikusi nodota izsniegšanas tiesu iestādei. Tomēr lēmums par šo piekrišanu, gluži tāpat kā lēmums par šā Eiropas apcietināšanas ordera izpildi, var iespējami aizskart attiecīgās personas brīvību, jo tas attiecas uz citu noziedzīgu nodarījumu, nevis uz to, kas ir bijis šīs nodošanas pamatā, un spēj izraisīt to, ka šī persona tiek notiesāta bargāk.
- 63 Proti, saskaņā ar šā pamatlīguma 27. panta 2. punktā noteikto specialitātes principu nevar veikt nodotās personas kriminālvajāšanu, to notiesāt vai tai atņemt brīvību par nodarījumu, kas izdarīts pirms tās nodošanas un kas nav nodarījums, par kuru tā nodota. Šīs personas kriminālvajāšanu veikt vai to notiesāt par kādu citu noziedzīgu nodarījumu, nevis to, par kuru tā ir nodota, izsniegšanas dalībvalsts tiesu iestādes ir tiesīgas tikai šā panta 3. punktā paredzētajos gadījumos, tostarp tad, ja ir dota piekrišana atbilstoši minētā pamatlēmuma 27. panta 3. punkta g) apakšpunktam un 4. punktam.
- 64 Tāpēc neatkarīgi no tā, vai tiesu iestādei, kas dod Pamatlēmuma 2002/584 27. panta 4. punktā paredzēto piekrišanu, ir jābūt tai pašai, kura ir izpildījusi attiecīgo Eiropas apcietināšanas orderi, šo piekrišanu katrā ziņā nevar dot iestāde, kas savu lēmumpieņemšanas pilnvaru izmantošanā var saņemt konkrētu norādījumu no izpildvaras un kas līdz ar to neatbilst nosacījumiem, lai varētu tikt kvalificēta kā “izpildes tiesu iestāde” šā pamatlēmuma 6. panta 2. punkta izpratnē.
- 65 Šajā gadījumā no Nīderlandes valdības apsvērumiem izriet, ka atbilstoši Nīderlandes tiesībām procedūrā, kurā persona saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi tiek nodota kriminālvajāšanai, Amsterdamas prokuratūras prokuroram ir jālūdz *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesai) izvērtēt šo Eiropas apcietināšanas orderi tā izpildes vajadzībām. Tomēr šī valdība uzsvēra, ka pieņemot lēmumu par nodošanu galu galā ir minētās tiesas ziņā, un Amsterdamas prokuratūras prokurors vienīgi izpilda šo lēmumu.
- 66 No tā skaidri izriet, ka tiesu nolēmumu par personas nodošanu, izpildot Eiropas apcietināšanas orderi, saskaņā ar Nīderlandes tiesībām pieņem *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa), kuras kvalificējamība par “tiesu iestādi” Pamatlēmuma 2002/584 izpratnē netiek nekādi apstrīdēta.
- 67 Savukārt jautājumā par lēmumu dot Pamatlēmuma 2002/584 27. panta 4. punktā paredzēto piekrišanu Nīderlandes valdība norādīja, ka šo lēmumu ir pieņēmis vienīgi Amsterdamas prokuratūras prokurors, jo attiecīgā persona jau ir bijusi nodota izsniegšanas tiesu iestādei, pamatojoties uz lēmumu, ko pieņēmusi *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa). Taču no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka saskaņā ar Likuma par tiesu iekārtu 127. pantu šim prokuroram var būt saistoši konkrēti

Nīderlandes tieslietu ministra norādījumi. Līdz ar to, ņemot vērā šā sprieduma 64. punktā izklāstītos apsvērumus, nav uzskatāms, ka minētais prokurors atbilst nosacījumiem, kas vajadzīgi, lai to varētu kvalificēt kā “izpildes tiesu iestādi” šā pamatlēmuma 6. panta 2. punkta un 27. panta 3. punkta g) apakšpunkta un 4. punkta izpratnē.

- 68 Secināto neliek apšaubīt apstākļus, ka Amsterdamas prokuratūras prokurora doto piekrišanu attiecīgā persona var – kā savos apsvērumos apgalvo Nīderlandes valdība – pārsūdzēt pie *voorzieningenrechter* (pagaidu noregulējuma tiesnesis, Nīderlande).
- 69 Proti, ievērojot šīs valdības sniegto informāciju, nešķiet, ka šīs tiesību aizsardzības līdzeklis būtu tāds, kurš pats par sevi pasargātu Amsterdamas prokuratūras prokuroru no riska, ka attiecībā uz viņa lēmumu par piekrišanu, kas paredzēta Pamatlēmuma 2002/584 27. panta 4. punktā, tiktu dots Nīderlandes tieslietu ministra konkrēts norādījums (pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 27. maijs, OG un PI (Lībekas un Cvikavas prokuratūras), C-508/18 un C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, 86. punkts).
- 70 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmā jautājuma c) daļu un otro jautājumu ir jāatbild, ka Pamatlēmuma 2002/584 6. panta 2. punkts, kā arī 27. panta 3. punkta g) apakšpunkts un 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts prokurors, kurš – lai arī piedalās tiesu varas īstenošanā – savu lēmumpieņemšanas pilnvaru izmantošanas gaitā var saņemt konkrētu norādījumu no izpildvaras, nav “izpildes tiesu iestāde” šo tiesību normu izpratnē.

Par pirmā jautājuma d) un e) daļu

- 71 Ņemot vērā uz pirmā jautājuma a)–c) daļu un otro jautājumu sniegtās atbildes, uz pirmā jautājuma d) un e) daļu nav jāatbild.

Par šā sprieduma iedarbības laikā ierobežošanu

- 72 *Openbaar Ministerie* (prokuratūra, Beļģija) lūdza Tiesai ierobežot šā sprieduma iedarbību laikā gadījumā, ja Tiesa nospriestu, ka tāda iestāde kā Amsterdamas prokuratūras prokurors neietilpst jēdzienā “izpildes tiesu iestāde” Pamatlēmuma 2002/584 27. panta 3. punkta g) apakšpunkta un 4. punkta izpratnē. Tālab tā norādīja, ka pirms 2019. gada 27. maija sprieduma OG un PI (Lībekas un Cvikavas prokuratūras) (C-508/18 un C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), nebija nekāda pamata apšaubīt šāda prokurora iesaistīšanās atbilstību šā pamatlēmuma normām.
- 73 Šajā ziņā ir jāatgādina pastāvīgās judikatūras atziņa, ka Savienības tiesību normas interpretācija, ko Tiesa sniedz, īstenojot ar LESD 267. pantu tai uzticēto kompetenci, izskaidro un precizē šīs normas nozīmi un apjomu, kā tā ir jāsaprot vai kā tā būtu bijusi jāsaprot un jāpiemēro no tās spēkā stāšanās brīža. No tā izriet, ka šādi interpretētu normu tiesa var piemērot un tiesai tā ir jāpiemēro tiesiskajām attiecībām, kas ir radušās un ir nodibinātas pirms sprieduma par lūgumu sniegt interpretāciju taisīšanas, ja turklāt ir izpildīti nosacījumi, kuri ļauj kompetentajās tiesās uzsākt tiesvedību attiecībā uz minētās tiesību normas piemērošanu (spriedums, 2016. gada 10. novembris, *Kovalkovas* (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 74 Tiesa tikai izņēmuma kārtā, piemērojot Savienības tiesību sistēmai raksturīgo vispārējo tiesiskās drošības principu, var ierobežot iespēju visām ieinteresētajām personām atsaukties uz tās interpretēto normu, lai apstrīdētu labticīgi nodibinātas tiesiskās attiecības. Lai varētu pieņemt lēmumu par šādu ierobežojumu, ir jābūt izpildītiem diviem būtiskiem kritērijiem, proti, ieinteresēto personu labticības esamībai un būtisku traucējumu rašanās riskam (spriedums, 2016. gada 10. novembris, *Kovalkovas* (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 75 Tomēr šajā gadījumā ir jānorāda, ka prokuratūra nav norādījusi neko tādu, kas varētu pierādīt, ka interpretācijas kritēriji, ko Tiesa ir izmantojusi šajā spriedumā, draudētu radīt būtiskus traucējumus Eiropas apcietināšanas ordera izpildes procedūrās.
- 76 Šādos apstākļos šā sprieduma iedarbība laikā nav jāierobežo.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 77 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) Jēdziens “izpildes tiesu iestāde” Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI, 6. panta 2. punkta izpratnē ir autonomas Savienības tiesību jēdziens, kas ir jāinterpretē tādējādi, ka tas aptver dalībvalsts iestādes, kuras – pat varēdamas arī nebūt tiesneši vai tiesas – piedalās šīs dalībvalsts tiesu varas īstenošanā krimināllietās, ar Eiropas apcietināšanas ordera izpildi saistīto funkciju pildīšanā rīkojas neatkarīgi un savas funkcijas pilda tādā procedūrā, kurā tiek ievērotas no efektīvas tiesību aizsardzības tiesā izrietošās prasības.
- 2) Pamatlēmuma 2002/584, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Pamatlēmumu 2009/299, 6. panta 2. punkts, kā arī 27. panta 3. punkta g) apakšpunkts un 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts prokurors, kurš – lai arī piedalās tiesu varas īstenošanā – savu lēmumpieņemšanas pilnvaru izmantošanas gaitā var saņemt konkrētu norādījumu no izpildvaras, nav “izpildes tiesu iestāde” šo tiesību normu izpratnē.

[Paraksti]